

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 885/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Tpo 5/2016 z 11. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. júna 2016 doručené podanie [REDACTED]
[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tpo 5/2016 z 11. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisu Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Tp 10/2016 vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 7 Tp 10/2016-36 z 21. apríla 2016 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“), podľa § 79 ods. 2 v spojení s § 76 ods. 8 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)

- zmenil dôvody väzby sťažovateľa, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 0 Tp 178/2015 z 31. decembra 2015, podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku,

- zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku,

- neprijal jeho písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a

- nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu z 21. apríla 2016, bezprostredne po jeho vyhlásení, podal sťažovateľ do zápisnice o výsluchu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ svoju sťažnosť podanú ústavnému súdu odôvodňuje najmä takto:

„Dňa 21. 4. 2016 pod spisovou značkou 7 Tp 10/2016 mi boli zmenené dôvody väzby a taktiež zamietnutá žiadosť o prepustenie z väzby, proti čomu som po vyhlásení podal ústnu sťažnosť a následne po doručení uznesenia som podal v zákonnej lehote od doručenia odôvodnenie prečo podávam sťažnosť a z akých dôvodov. ... Následne dňa 11. 5. 2016 krajský súd moju sťažnosť zamietol a v odôvodnení na strane číslo 2 začínajúc treťou vetou (uviedol, pozn.), že som sťažnosť bližšie písomne neodôvodnil, čo nie je v žiadnom prípade pravda, pretože v zákonnej trojdňovej lehote som podal až dve sťažnosti a odôvodnenie, ktoré som odoslal 5. 5. 2016 na Okresný súd Kežmarok... Mám za to, že krajský súd postupoval len na základe ústnej sťažnosti a nie písomnej, ktorú som v zákonnej lehote podal.

Mám za to, že krajský súd rozhodol bez môjho písomného vyjadrenia, čím mi boli hrubým spôsobom porušené moje práva náležite sa brániť. Žiadam ústavný súd, aby zrušil uznesenie 7 Tpo 5/2016-51... a prepustil ma na slobodu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa neobsahuje všetky zákonom ustanovené náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, keďže jej súčasťou nie je označenie konkrétnych základných práv alebo slobôd, ktoré mali byť napadnutým uznesením krajského súdu porušené [v zmysle § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ide o obligatórnu náležitosť sťažnosti], ani jednoznačný a zrozumiteľný návrh na rozhodnutie (petit) zodpovedajúci požiadavkám vyvoditeľným z § 56 zákona o ústavnom súde, ktorý je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde taktiež obligatórnou náležitosťou sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil ani splnomocnenie na jeho právne zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom (požiadavka ustanovená v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Pri rigoróznom prístupe ústavného súdu už označené nedostatky by boli dôvodom na odmietnutie sťažnosti

podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Uprednostňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, ústavný súd napriek uvedeným nedostatkom preskúmal sťažnosť aj z hľadiska toho, či existujú aj iné dôvody vyplývajúce z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o zmene dôvodov väzby a o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bez toho, aby vzal do úvahy písomné odôvodnenie sťažnosti, ktoré sťažovateľ zaslal okresnému súdu v lehote troch dní od doručenia písomného vyhotovenia uznesenia prvostupňového súdu.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 7 Tp 10/2016 týkajúceho sa sťažovateľom namietanej veci vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 7 Tp 10/2016-36 z 21. apríla 2016 bolo sťažovateľovi vo väzbe doručené 2. mája 2016. Písomné

odôvodnenie sťažnosti proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ na poštovú prepravu 5. mája 2016, pričom okresnému súdu bolo doručené 9. mája 2016. Okresný súd prípisom datovaným k 10. máju 2016 zaslal písomné odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa krajskému súdu, ktorému toto bolo podľa podacej pečiatky doručené 16. mája 2016. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd, ktorého uznesenie (výlučne) sťažovateľ napáda, v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu (11. mája 2016) nemal písomné odôvodnenie sťažnosti k dispozícii, a preto ho ani nemohol zahrnúť do odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na § 192 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť [§ 192 ods. 1 písm. a)], ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia [§ 192 ods. 1 písm. b)]. V citovanom ustanovení Trestného poriadku je vyjadrený tzv. obmedzený revízny princíp spočívajúci v tom, že nadriadený orgán, pokiaľ sťažnosť nezamietne z dôvodov uvedených v § 193 ods. 1 písm. a) alebo b) Trestného poriadku, na základe sťažnosti preskúma jednak napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých pochybení, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na to, či sú v sťažnosti, resp. v jej odôvodnení konkretizované alebo nie).

Krajský súd v posudzovanej veci sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. Z uvedenej skutočnosti vyplýva, že krajský súd po obligatórnom preskúmaní správnosti všetkých výrokov sťažnosťou sťažovateľa napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj správnosti postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je zákonné a vecne správne. Krajský súd bol pritom povinný preskúmať všetky skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť a vecnú správnosť sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu a jemu predchádzajúceho konania, bez ohľadu na to, či ich sťažovateľ namietal alebo nie. Absencia písomného odôvodnenia sťažnosti pri rozhodovaní krajského

súdu o sťažnosti sťažovateľa preto sama osebe nemohla mať z hľadiska ústavnej konformity napadnutého uznesenia krajského súdu rozhodujúci význam.

Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie v sťažovateľovej veci odôvodnil ústavne konformným spôsobom. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoj už opakovane vyslovený právny názor, že ak postup všeobecného súdu možno hodnotiť ako zákonný a ústavne konformný a jeho rozhodnutie je možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecného súdu, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Sťažovateľ v posudzovanej veci navyše ani nenamieta nesprávnosť výroku napadnutého uznesenia krajského súdu a jeho odôvodnenie, ale namieta výlučne skutočnosť, že krajský súd sa výslovne nezaoberal písomnými dôvodmi jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom vznesenými výhradami neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení ústavou garantovaných práv sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016